

[Hagbart Berg.]

og gør Rede for Skattelovene, og i disse Redegørelser gør Hr. Henningsen netop opmærksom paa, at Nedsættelserne i Henhold til denne Formueskattelov sikkert ikke er udnyttede paa Grund af, at man ikke fuldt ud har Kendskab til dem. Der er mange, der har ment, at Loven, fordi man i den ordinære Lov havde Nedsættelser for Formuer indtil 100 000 Kr., ikke betyder saa meget for Formuer af den Størrelse; man overser, at der er fastsat et Fradrag for Lederløn, og det vil betyde, at et stort Antal Middel-formuer i Henhold til Loven vil kunne faa Lettelser, der slet ikke er ubetydelige i Forhold til det, der betales i Formueskat.

Jeg er i øvrigt slet ikke uenig med det ærede Medlem Hr. Stauning, naar han saadan i al Almindelighed siger, at de, der foranledigede Landmandsbankens Sammenbrud, ogsaa var dem, der skulde betale. Venstre vilde for sit Vedkommende særdeles gerne være gaaet med til, hvis det ærede Medlem Hr. Stauning kunde finde netop de Folk, der havde foranlediget Sammenbrudet, og de kunde betale, at de saa ogsaa skulde. Men i Almindelighed at sige, at det er Formueejerne Landet over, der har foranlediget det, tror jeg dog er en lovlig ovovet Paastand. Kun en ringe Part, sikkert langt mindre end en Promille af Formueejerne her i Landet, har haft det mindste med Ledelsen af den Historie at gøre, saa det er et Forslag, der rammer fuldkommen ved Siden af det, det ærede Medlem angiver som Hensigten. Jeg tror i øvrigt, det er unyttigt at komme ind paa hele denne Sag, jeg skal kun, da det ærede Medlem talte saa stærkt om Tafelrunden, sige, at et æret Medlem af dette høje Ting, det ærede Medlem Hr. Drachmann, der nøje kendte alle de Forhold, der var til Stede den Gang, ved en tidligere Lejlighed har sagt, at der var den mest intime Forbindelse mellem den Tafelrunde, der grupperede sig om Landmandsbanken, og den da siddende Regering.

Sluttelig skal jeg sige, at det ikke kan være Socialdemokraternes absolutte Skattepolitik, at man ikke maa gaa til Nedsættelse af den direkte Beskatning. Jeg gaar ud fra, at Socialdemokratiet er klar over, at vi i Krigstiden har faaet en Beskatning baade til Stat og Kommune, som ikke kan opretholdes. Derfor har vi paa forskellig Vis nedsat Skatten til Staten; faar vi Raad til det, kan der være Tale om yderligere Skridt i den Retning, ligesom Kommunerne nu rundt om anstrender sig af bedste Evne for at nedsætte den personlige Skat til Kommunerne, selv om

det bliver de største Skatteydere, de rigeste, der faar den største Lettelse.

Vi kan altsaa ikke medvirke til Gen-nemførelse af dette Lovforslag.

Korsgaard: Naar man har hørt det ærede Medlem Hr. Staunings Indledningstale, kunde man passende sige: Der har vi den igen, den gamle Vagtparade. Det er jo en Musik, vi har hørt mange Gange før: den ene Ende af Samfundet er fuld af Forbrydere, og den anden er saa vidunderlig skyldfri. Bevares, hvor er det dejligt at høre; men mon der er nogen, der er saa naiv at tro paa Læresætninger af den Art? Naar vi kaster Blikket ud over den store Verden og ser paa, hvem der er Svindlere, saa finder vi saa sandelig ogsaa i høj Grad Socialdemokrater derimellem. Bild Dem dog endelig ikke ind, mine Herrer fra den Side, at De menneskelig set er Skygge af bedre end de andre. Der er Svindlere mellem Dem, og der er Svindlere mellem os, ja vel, det indrømmer vi gerne, men bild Dem, som sagt, ikke ind, at fordi De kalder Dem Socialdemokrater, bliver De menneskelig set en Gnist bedre. Det er jo Skaber!

Der tales om de Mennesker, der har ført Banken ud i Ulykken, og der tales om, at de skal betale tilbage. Jeg manglede Navnene; jeg spurgte efter dem nede fra Salen, idet jeg jo ikke kunde være i Tvivl om, at det ærede Medlem Hr. Stauning har meget gode Bekendtskaber i de høje Rangklasser. Vi erindrer sikkert alle fra Forhandlingerne om Privatbanken, hvordan det ærede Medlem ynkede den stakkels Konferensraadinde, anden Klasse, Nr. jeg ved ikke hvad — det var i hvert Tilfælde meget højt oppe i Rangklasserne —, der kun havde 10—12 000 Kr. om Aaret eller maaske lidt mindre, det ved jeg ikke. Hvor er det hult, alt dette!

Man siger, at de paagældende skulde betale. Men først og fremmest skal vi dog have at vide: Hvem har foranlediget Gælden? Er det Forbrydere, der har gjort det? Jeg tror det ikke, jeg tror ikke, man kan sige, at de Folk, som var Ledere af Landmandsbanken den Gang, og som jo i de Kredse, der staar det ærede Medlem Hr. Stauning meget nær, blev kaldt for Finansmænd af Verdensformat, var Forbrydere i almindelig Forstand. Jeg vilde mene, man kunde have Lov til at sige, at de var forbryderiske Optimister. Men man kan være saa inderlig overbevist om, at en Optimisme, som intet har med Livets nøgne Virkelighed at gøre, finder man ikke alene i Landmandsbank-